

DE ONTVOOGDE
VROUW
KLUCHTSPEL.
J. Mulder F.

DE

ONTVOOGDE VROUW,

KLUCHTSPEL.

Vertoond op de Amſterdamſche Schouwburg.

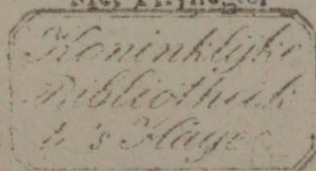
Den tweeden Druk.

t'AMSTERDAM,

By de Erfgenaamen van *J. Leſcailje*, op de Vygendam, naaſt de Viſch-poort, 1693.

Met Privilegie.

KORTE INHOUD.

Gy, die gestaâg in tweedracht leefd,
En yder stof tot scherssen geest,
Kom, wilt de Ontvoogde Vrouw aanschouwen,
Gy zult hier zien hoe slecht het staat,
Als Man of Vrouw, kwaâ gangen gaat,
En geen goed huis te zaamen houwen.
En gy, die wel leefd, lacht en ziet,
Maar, volg voor al dit voorbeeld niet.

Copye van de Privilegie.

DE Staten van Holland ende West-Vriesland, doen te weten. Alſo Ons vertoont is by de tegeuwoordige Regenten van de Schouwburgh tot Amſterdam. Dat zy Supplianten ſedert eenige Jaren herwaerts met hunne goede vrinden hadden gemaekt en ten Toonele gevoert verſcheiden Wercken, zo van Treurſpelen, Blyſpelen als Kluchten, welcke ſy lieden nu geerne met den druck gemeen wilden maecken, doch gemerkt dat deſe wercken door het nadrucken van anderen, veel van haer luyſter, ſoo in Tael als Spelkonſt ſouden komen te verlieſen, ende alſoo ſy Supplianten hen beroofT ſouden ſien van hun byſonder oogwit om de Nederduytſche Tael en de Dichtkonſt voort te ſetten ſoo vonden ſy hen genootſaekt, om daer inne te voorſien, ende hen te keeren tot Ons, onderdanigh verſoeckende, dat wy omme redenen voorſz. de Supplianten geliefden te verlenen Octroy ofte Privilegie, omme alle hunne wercken reets gemaeckt ende noch in 't licht te brengen, den tyt van vyftien Jaren alleen te mogen drucken en verkopen of doen drucken en verkopen, met Verbot van alle anderen op ſeeckere hooge peene daer toe by Ons te ſtellen ende voorts in communi forma. Zo IS 't, dat Wy de Zake en 't Verſoek voorſz. overgemerkt hebbende, ende genegen weſende ter bede van de Supplianten, uit Onze rechte wetenſchap, Souveraine Magt ende authoriteyt deſelve Supplianten geconſenteert, geaccordeert ende geoctroyeert hebben, conſenteren, accorderen ende octroyeren mitsdeſen, dat zy geduurende den tyt van vyftien eerſt-achtereenvolgende Jaren de voorſz. werken die reeds gedrukt zyn, ende die van tyt tot tyt door haer gemaekt ende in 't ligt gebragt ſullen werden, Binnen den voorſz. Onzen Lande alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uytgeven en verkoopen. Verbiedende daerom allen ende eenen yegelyken deſelve werken naer te drukken ofte elders naer gedruekt binnen den ſelve Onſen Lande te brengen, uyt te geven ofte te verkopen, op de verbeurte van alle de naargedrukte, ingebrachte ofte verkogte Exemplaren, ende een boete van drie hondert guldens daer en boven te verbeuren, te appliceren een derde part voor den Officier die de calange doen ſal, een derde-part voor den Armen der plaetſe daer het caſus voorvallen ſal, ende het reſterende derde part voor de Supplianten. Alles in dien verſtande, dat Wy de Supplianten met deſen Onſen Octroye alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hare ſchade door het nadrucken van de voorſz. werken, daer door in geenige deele verſtaan, den Inhoude van dien te Authoriſeren, ofte te avouëren, ende veel min de ſelve onder Onſe protectie ende beſcherminge eenig meerder credit, aanſien ofte reputatie te geven, nemaar de Suppliante, in cas daar in yets onbehoorlijkx ſoude mogen influëren, alle het ſelve tot haren laſte ſullen gehouden weſen te verantwoorden, tot dien eynde wel expreſſelijk begerende, dat by aldien zy deſen Onſen Octroye voor de ſelve Werken ſullen willen ſtellen, daer van geene geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie ſullen mogen maken; ne-

maer gehouden sullen wesen, het selve Octroy in 't geheel ende sonder eenige Omissie daar voor te drukken ofte te doen drucken; ende dat sy gehouden zullen zyn een Exempelaer van alle de voorsz. werken, gebonden ende wel geconditioneert te brengen in de Bibliotheecq van Onze Universiteit tot Leiden, ende daar van behoorlyk te doen blyken. Alles op pœne van het effect van dien te verliezen. Ende ten einde de Supplianten dezen Onzen Consente en Octroye mogen genieten als naar behooren: Lasten wy allen ende eenen yegelyken die 't aangaan mach, dat sy de Suppliante van den inhoude van desen doen, laten en gedogen, rustelyk en volkomentlyk genieten, ende cesserende alle beletten ter contrarie. Gedaan in den Hage onder Onsen Grooten Zegele hier aan doen hangen, den xix September. In 't Jaar onses Heeren en Zaligmakers duysent ses honderd vier en tachtig.

G. FAGEL.

Ter Ordonnantie van de Staaten

SIMON van BEAUMONT.

De tegenwoordige *Regenten* van de *Schouwburg*, hebben het recht der bovenstaande Privilegie, voor dit *Kluchtspel*, vergund aan de Erfgenaamen van *Jacob Lescailje*.

VERTOONDERS.

NEELTJE MURWEMOER, *Vrouw van Jan Dolkop*.
JAN DOLKOP, *een Smit*.
KEES GOEDBLOED, *een Schoenlapper*.
GRIET HELLEVEEG, *Vrouw van Kees Goedbloed*.
PIETJE }
DIRKJE } *twee Jongens*.
LOBBRIG, *een Viswyf*.
MAAYKE, *een Smokkeltapster*.
FOKEL, *een Zielleverkoopster*.
LUITJE, *een Turfvulster*.
LYSBETH, *een Uitdraagster*.

De Klucht speeld in de buurd van de Vertooners, in de schemeravond.

D E

DE ONTVOOGDE VROUW.

EERSTE TOONEEL.

JAN, NEELTJE. GRIET *ter zyden.*

Ch! och! ik kan 't niet meer verdraagen,
Myn lieve Man, houw op.

JAN.

Die slaagen
Zyn jou gezont, myn lieve wyf.
Wat is 't een nobel tydverdryf,
Zomtyds zyn vrouwtjes rug te meeten.
Maar nou myn les diend niet vergeeten,
Jy weet hoe jy jou draagen moet?

NEELTJE.

O Ja! myn hartje.

JAN.

Maar, gants bloed!
Onthouw het wel.

NEELTJE.

Ik zel, myn Troosje.

JAN.

Vergeet het niet.

NEELTJE.

Neen, Zuikerdoosje.

JAN.

Wel, Wyf, zing maar altyd dus fyn,
Dan zul je fteets myn liefste zyn.

NEELTJE.

Vlieg ik niet ftadig op jou winken?

JAN.

Zomtyds. Maar, 'k ga een paartje drinken,
Ik kom ftraks weêr, doch wees me zoet,
Maak dat ik niet weêr kyven moet.
Dag, Neeltje.

NEELTJE *heel beleefd neigende.*

Dag, myn lieve Jantje.

TWEEDE TOONEEL.

GRIET, NEELTJE.

GRIET.

JA wel! de duiker haal dat Mantje.
Wel, Neeltje, jou bekrengfte Vel,
Hoe! lyd ge dit goeds moeds, en zel
Een man jou voogd zyn? felleweken!
'k Zou hem eer hals en beenen breeken.

NEELTJE.

Ik niet. Word ons niet opgeleid,
Wanneer men trouwd, gehoorzaamheid,
En liefde aan onze mans te toonen?

GRIET.

Wel jeni! kond gy 't dus verfchoonen?
Gy fchandvlekt 't vrouwelyk geflacht;
Weg, weg, neem jou refpect in acht.
Zou jy een man noch liefde draagen,
Die jou fteeds geeft de baft vol flaagen?
En hem gehoorzaam zyn, die jou
Geftaâg dus teifterd? weg, hy zou
Wel meenen dat het zo behoorden,

NEELT-

NEELTJE.

Ja, lieve Buurwyf, 'k neem jou woorden
Ten besten, Kind, jy kend hem niet.
Helaas! jy most van myn verdriet,
De helft maar lyden, 'k zou vertrouwen,
Dat jy ook wel jou rust zoud houwen.

GRIET.

Wel, waarom ly jy 't, malle meer?
En waarom sla jy niet fraay weêr?

NEELTJE.

Och! zou ik hem weêr durven smyten?

GRIET.

Wel ja, je Lamgat, 'k zou hem byten,
En knypen, krabben, schoppen, slaan,
Zo lang ik over eind kon staan.
Heb jy geen nagels aan jou handen?
Gy bent geen best, jy hebt noch tanden,
En licht wel brandhout in jou huis;
Waar meê jy hem de kop tot gruis,
En de armen kund aan stukken kloppen:
Voorwaar, men zou me zo niet foppen.
'k Heb aâr ontzag by onze Kees,
En houw een fraaije bullepees,
Om hem zomtyds de rug te smeeren;
Ja, hy durfd hem niet eens verweeren,
Laat staan my slaan; zo hy me sloeg,
'k Zweer dat ik hem ten huis uit joeg,
En hy kwam daar nooit weder binnen.

NEELTJE.

Ja, maar wat zou ik daar meê winnen?

GRIET.

Wel, de voogdyschap van jou man.

NEELTJE.

Door slaan men niemand temmen kan.
Wat paard zal na de teugel hooren,
Wanneer het word geprikt met spooren?
Zagtzinnigheid betemd een leeuw,

Geen ſlaagen noch geen dol geſchreeuw.
Men Vaâr pleeg voor een ſpreuk te voeren,
Dat, hoe men meêr de drek wil roeren,
Hoe meêr zy ſtinkt; en voor gewis,
Ik loof 't met 't manvolk ook zo is.

GRIET.

Ik niet. Zy meenen, door hun graauwen,
De vrouwtjes ſtadig te overſnaauwen,
Maar vind men tegenſtand, jan gat
Staat of hy hem bedreeten had.
Dies volg men raad, en hoord met zinnen,
Wanneer hy weêr eens mogt beginnen,
Zo neem een hand vol zand, en ſmyt
Hem dat in de oogen, dan geen tyd
Verzuimd, maar een eind houts gekreegen,
Om 't weêr uit zyn gezigt te veegen:
En of hy weder ſlaat, men vecht
Ook meê ſchoon dat men onder legt.
Taſt wakker toe, en paſt te raaken,
En doet hem fraay jou vuiſten ſmaaken,
'k Wed, om de borrel, dat je in 't kort
Van deeze haan de meeſter word.

NEELTJE.

Ik ſchrik voor 't geen ik jou hoor zeggen,
'k Zal nooit myn handen an hem leggen.
Ik maakten 't ligt noch eens zo kwaad.
Maar, doch, 'k bedank je voor jou raad.

DARDE TOONEEL.

GRIET *alleen.*

JA, Slapſcheet, loop naar jou Jouweeltje.
Wat dunkje van dat murwe Neeltje?
Ze ontziet heur man noch, en hy ſlaat
Heur datze mank en kreupel gaat.

Noch

Noch prys ik my, men zal nooit hooren
Dat ik me zo laat ringgelooren,
Of foppen van een man, ô neen!
'k Ben daar de vrouw niet na, zo 'k meen.
Myn jakhals moet het al verdraagen,
Zy ik hem eeten geef, of slaagen:
Zo 'k vroolyk ben, hy ziet het aan
En moet voor uit naar bed toe gaan.
Ga ik eens uit om 't hart te sterken,
Hy blyft me t'huis, en moet steeds werken.
En komt 'er iemand, 'k voer het woord,
'tBeurd zelden dat men hem eens hoord.
Dus moetmen met de mannen leeven,
Geur klop, in plaats van drinkgeld, geeven.
Zou ik geen voogd zyn? voor gewis
Me dunkt dat dit ons eigen is.

Zy gaat naar 't Pothuis.

Hier zit myn Eezel weêr te blokken....
Maar! zacht, hy is 'er uitgetrokken:
Wel hoe of 't langer hier zel gaan?
'k zweer... Maar, daar komt hy al aan.

VIERDE TOONEEL.

KEES, GRIET.

GRIET.

WAar zyt gy weêr geweest, Sleeplenden?

KEES.

Wel daar ik niemand heen kon zenden.

GRIET.

Wel, Luishond, is dat spreeken? 'k zweer!
Waar is de Bull'pees; geef me weêr.

Zy slaat hem.

Zulk dwarsbescheid. Voort, wil 't me zeggen,
Of 'k zal jou over 't bankje leggen.

KEES.

'k Was daar de Vorst te voet moet gaan.
Wel, wyf, wel, kunje 't nou verstaan?
Wat drommel! dus myn rug te beuken.

GRIET.

Ja, maar dat is zeer goed voor 't jeuken.
Doch, was 't geen leugenkakje?

KEES. Neen,

Neen zeper!

GRIET.

Wel, dan weest te vreên,
En, als een man strak weêr aan 't werken,
'k Ga om myn hart eens wat te sterken.

KEES.

Ei! geefme heiligavond.

GRIET.

Wis;
Geef jou daar heiligeavond, 't is
Zo laat noch niet, dat moetje weeten.

KEES.

Wel hoe, men zal terstond gaan eeten.

GRIET.

Dat liegje, Guit, 'k wil dat je zwygt,
En niet eer, als ik, honger krygt.
Heb jy eens 't hart van uit te loopen,
Zo zulje 't met de huid bekoopen.

Griet binnen.

KEES.

Ja wel; wat is een man gebruid:
Die, als hy maar het huis gaat uit,
Zyn wyf daar van moet reek'ning geeven.
Nou, 'k hoop zy zal niet eeuwig leeven.
Daar leggen noch twee schoenen, 'k mag
Die lappen, want indien ze zag
Dat die noch ongedaan daar laagen,
Ik kreeg, in plaats van eeten, slaagen.

Kees gaat in zyn Pot[...]

V F-

VYFDE TOONEEL.

JAN. KEES *in zyn Pothuis.*

JAN *zingt.*

Za, Courasy! nou, myn hart,
Hey! verban nou alle vreezen,
Wil uw droefheid en uw smart,
Met een frisse dronk geneezen:
Wat baat te zorgen? niemendal,
'k Zweer ik daar niet aan denken zal.

Al speelt men Wyf de lichte pop,
Al gaat zy elk een braveeren,
Al plant zy hoorens op myn kop,
't Gaat niet aan myn koude kleeren,
Wanneer ik maar mag lustig zyn;
Wie is niet vrolyk by de wyn?

t lag 'er boven, en dit zal
Hy drinkt.
onder gaan. Beget 't heeft val,
Wou daar geen zoete koek voor eeten.
ar inderdaad, 'k wouw wel eens weeten,
men ook myns gelyk wel kend;
orwaar ik ben al een snaakze vent
ik begin. Maar 'k moet ook denken,
Zou aârs myn rippetazy krenken.
n Man moet heer zyn van zen wyf,
at zynze ook aârs als tydverdryf,
or onze vaak ontstelde geesten?
ik verfoey die man op 't meesten
e zich gestaâg laat doeken van
n vrouw, en haar de broek geeft an.
ch wat mag onze Buurman maaken.
Keesje maat! jou snaak der snaaken,

Kom,

Kom, wil met my eens luſtig zyn.
Avoes.

KEES.

My niet,

JAN.

't Is brandewyn,
Wat zou men ſtaâg dus zitten duiken.

KEES.

Neen, neen! men wyfje mogt het ruiken.

JAN.

Wel laatze 't ruiken, malle gek,
En, zeid ze wat, ſluit haar de bek,
Met vuiſtlook, en met knuppelſlaagen,
Dat zel de reuk wel wat verjaagen.

KEES *uit het Pothuis komende.*

Dat moeſt ik doen, als ik had luſt
Om dood te zyn, neen, 'k hou men ruſt.

JAN, *terwyl Griet hem beluiſterd.*

Wel, Kees, moet jy je wyf dus vreezen?
En zou ze wel je meeſter weezen?
Foei, had ik nimmer jou gekend,
Je moet heur anders wennen, Vent,
En heur fraai na je handen zetten,
En deeze norſe kop verpletten.
En zeggen doet men dit of dat,
Of geeven haar een voet in 't gat.

KEES.

Ja, kan je met myn wyf zo leeven;
'K wil jou haar daad'lyk overgeven.

ZESDE TOONEEL.

GRIET, KEES, JAN.

GRIET.

WEl, waar wil dit noch langer heen?

eef jy dat jou is, Lammeleên.
om, kom, 'k moet jou eens fraay weêr kleunen.

JAN.

lei, za courazy, dat zyn deunen,
ı wel, wat boozer droes is dat!

KEES.

enade, Wyfje, och! myn gat,
lyn rug, en schouders, kop en lenden,
ey! oey; houd op je zult me schenden.

GRIET.

loe smaakt die knapkoek? zeg, Oomkool.

Kees schreid.

ieef my weêr weg, jou rechte Jool.
lou lustig, wakker, nou aan 't schreijen.

JAN.

: Wed dat ik hier van daan zal teijen,
er 't meê myn beurt word.

Jan gaat in huis, en komt in 't venster leggen.

KEES *al bikkende.*

'k Loof het wel.

GRIET.

leb jy noch niet genoeg? ik zel
ou noch wel wat van 't zelfde geeven.

KEES.

leen, 'k heb genoeg voor al myn leeven.

GRIET.

om, kus myn duim dan als een man.

KEES.

i! Wyf, wat zal....

GRIET *hem dreigende.*

Kom, al weêr an.

KEES.

a wel!

GRIET.

Ik zweer.

KEES.

Wat duizend schanden;

GRIET.

GRIET.

'k Zal jou verſcheuren met myn tanden.

Kees kuſt haar duim.

Zie zo. Maar, nou hier onder deur.

KEES.

Wat, Wyf, je hebt jou man ook veur.

GRIET.

Hoe wil je niet? wel ik zou zeggen,

Hy loopt onder haar armen deur.

En, 'k zweer, hier zou een huisje leggen.
Waar is die Wyve-ſmyter nou?
Kom hier, jou Plaager van je vrouw,
En kom u tegens my verweeren,
'k Zal jou dat wyve ſlaan verleeren,
Jou rechte Fun, jou dronken bloed,
Jou Raavenaas, die niet te goed
Zyt om de honden voort te ſmyten.

JAN *uit het Venſter.*

Ik zeg jou, Griet, laat dit verwyten,
En ſchelden, of, by gorkom, 'k zweer,
Ik leg jou op je rug ter neer.

GRIET.

Jou Hoorenbieſt, durf jy me dreigen?
't Is wel, ik zweer, laat ik je kreigen,
Ik veeg je voort de bek van een.

Zy trekt haar Mes.

Heb eens het hart, en komt beneen,
'k Heb giſt'ren eerſt men mes geſleepen,
Hoe wou ik jou in 't bakkus keepen.

JAN.

Meen jy dat ik zo gek zou zyn,
En my zou ſteuren aan een zwyn
Haar knorren?

GRIET.

ô Jou blooije Schyter;
Jou Eerdief; foey, jou Wyveſmyter.
Hier tegen my durft hy niet ſtaan,

Maar een onnoos'le vrouw wel ſlaan.

JAN.

Maak geen geweld meêr voor de buuren:
Of'k zel je ſtraks men wyf toe ſtuuren.

GRIET.

Men wyf toe ſtuuren, zouje; Hond?
Kom jy 'er uit.

JAN.

Neel, gaa terſtond
Naar buiten, en dat wyf weg jaagen.

GRIET.

Ik loof gewis hy vreeſt voor ſlaagen,
Ik leg men handen aan geen vrouw,
En heb 't niet tegen haar, maar jou.

ZEVENDE TOONEEL.

NEELTJE *beneden*, *en* JAN *boven uit het Venſter*, KEES *in 't Pothuis*, GRIET, PIETJE, DIRKJE.

NEELTJE.

OCh! Grietje buur, houd op met kyven;
En wil niet langer hier verblyven,
Men Man komt ſtraks beneên, wat raad?
Gy raakt voorzeker dood.

GRIET.

Ja, laat
Hy maar ſlecht komen; fluks, doe open,
Of'k zal de deur ter neder loopen.
'k Heb luſt tot vechten; ja, ik wil....

NEELTJE.

Och; Keesje, hou jou Wyf vaſt!

KEES *uit het Pothuis komende.*

Stil;
Ik durf niet, maar ik wil wel ſmeeken....

GRIET *hem weer in't Pothuis jaagende.*

Ja, kom jy hier jou neus in steeken?
Weg, Dikbast, straks weêr op jou stoel;
Of jy krygt licht, als flus, 't gevoel
Der bullepees.

KEES.

Ik zal niet kikken,
En my voort aan het werken schikken.
Ik bid maar dat je my niet slaat.
„ Dat heb ik voor myn tusschen praat.

GRIET *tegen Jan.*

't Is wel, jou Durfniet.

JAN.

Ja, Karonje,
Brui heen slegts.

GRIET.

'k Zal jou kleunen.

JAN.

Konje.

GRIET.

Wel nou, ik hou het dan te goed,
Je komt me ligt wel eens te moet.

JAN.

'k Zal jou dan ook niet schuldig blyven.

GRIET.

Jou, Luizebos, jou Nar.

NEELTJE *voor deur komende.*

Dit kyven
Heeft lang genoeg geduurd, dies Griet,
Het was veel beter dat je 't liet.

GRIET.

Ik zeg, hou 't smoel, of 't zelje rouwen.

NEELTJE.

Wel, 'k wil voor jou myn mond niet houwen.
Graauw jy je zuster toe, wel, ik
Besta je niet....

GRIET.

GRIET.

'k Zeg weeſt goed ſchik,
Of jy zult my noch dolder maaken.

JAN.

Sa, wakker Wyf, paſt wat te raaken,
En geeft heur eens een klap aan 't oor,
Ik geef jou ſtraks 'er drie weêr voor.

NEELTJE.

'k Wil niet, al wou je 'er vier voor geeven.

JAN.

Tut, tut, daar is niet aan bedreeven,
Taſt toe maar wakker, zetje ſchrap.
Ik geef een vaan voor de eerſte klap.

GRIET.

Doe jy 't voor heur, 'k zal jou 't uitkornen,
En jou die dikke muil optornen.

JAN.

't Is beſt dat ik jou raazen laat,
En ſteur me niet aan deeze praat.

Hy doet het Venſter toe.

GRIET.

Dat's toe. Nou jongens, nou an 't zingen,
Hoe dat een vrouw een man kan dwingen.

PIETJE *en* DIRKJE.

Hy, ſa couraſy, Jan durft niet,
Jou, jou, Jan durft niet tegen Griet.

NEELTJE.

Van hier, jou ſchelmen, met jou razen.

PIETJE.

Zacht, ſla niet, wyf, of 't geld jou glazen.

DIRKJE.

Maar, dit diend nu ſtraks hor gemaakt.

GRIET.

Ja, maak maar dat het ruchtbaar raakt.

PIETJE.

Kom, gaan wy al de buurt door kryten,
Dat Jan de ſwarte Smit liep ſchyten,

En niet dorst vechten met een wyf,
Dat hem uittarte, en wouw te lyf.

Jongens binnen.

GRIET.

Ja wel, ik lach me noch ten enden.
Dit dienen aanstonts myn Bekenden
Te weeten. 'k Run daar voort naar toe.

Griet binnen.

NEELTJE.

Ja loopt zo lang tot jy bent moê.

ACHTSTE TOONEEL.

JAN, NEELTJE, KEES *in 't Pothuis.*

NEELTJE.

DAt was een Staaltje, dat was spreeken!
Wat weet dat wyf een wind te breeken.
Maar, Maatje lief; dat was een bui!

JAN.

Die is voorby, 'k hou 't met die lui:
't Rag zel heur voor de mond niet wassen.
Maar, waarom wouje strak niet passen
Op 't geen dat ik jou heb belast?

NEELTJE.

Wat was het, Vaar?

JAN.

Dat jy ze een tast
Drie vier zoud om heur ooren geeven,
Op drie voor een.

NEELTJE.

Wie het zen leeven!
Ik zal me dit wel wachten.

JAN.

Maar,
Ik wil dat jy in 't een en 't aâr

My nimmermeer zult tegenſtreven.
Kom binnen; 'k zaltje nou vergeeven,
Maar maakt dat jy gehoorzaam zyt.

NEGENDE TOONEEL.

KEES *in 't Pothuis.*

IS 't niet bedroefd, dus al den tyd
Te zitten werken, of te draaven,
En nooit het hart te moogen laaven?
En 't wyf dat trekt ſteets op den tril,
En doet al 't geen dat zy maar wil.
Noch zou ik daar heel min om geeven,
Indien me maar geruſt mogt leeven:
Maar al dit kyven, en dit ſlaan,
Dat ſtaat me geenzins langer aan.
Zy laat niet eenen dag paſſeeren;
Of komt me fraay de ribben ſmeeren.
Ja wel; waar vind men ſlimmer kruis,
Als zulk een booze droes in huis?

THIENDE TOONEEL.

JAN, KEES *in 't Pothuis.*

JAN.

O Kreelis buur!

KEES.

Durf jy noch koomen?

JAN.

Wel waarom niet? wie zou ik ſchroomen?

KEES.

Men wyf.

JAN.

Ik acht haar niemendal.

KEES.

Dat bleek ſtrak aârs.

JAN.

Dat 's malle kal.

Ik bleef terſtond om reden binnen,
Wyl ik ging by me zelfs verzinnen
Hoe datmen heur beſt temmen zou,
Dat jy weêr voogd wierd van je vrouw.
Zo jy me nu verlof wilt geeven,
Ik zal heel aardig met heur leeven.

KEES.

Neen, Jan, jy ſpinde licht te grof,
Ik houje van myn wyf wel of.

JAN.

Wel, 'k zal haar in u byzyn temmen,
Jou rechten Nar.

KEES *uit het Pothuis.*

Wel dat zou klemmen.
Maar, zeg my eens op wat fatzoen?

JAN.

Hoor, ik zal uw gewaad aandoen,
En als zy ſtraks weerom zal keeren,
Zal ik met heur de gek wat ſcheeren:
En volgt ze dan heur ouden aard,
Zal ik me houden als vervaard
Voor eerſt zo wat: maar zy mag vreezen
Begind ze my te bullepeezen.
't Zal heel wel lukken, naar ik meen,
Want wy zyn haaſt van lyf en leên
Van een geſtalte, en daar beneeven
Heeft ons het daglicht meeſt begeven,
Maar gaan wy hier van daan, want ziet
Men wierd hier lichtelyk verſpied,
En 't was verbruid rook zy de vonken.
Kom, eens op 't goed ſukſes gedronken.

KEES.

Wagt, 'k zal men Pothuis toedoen. Jan,

Wat

Wat bin je een rechtschapen Man.
Kom, gaanwe nu. Wat sakkrelooten,
Kwam doch deze aanslag wel te vlooten!

ELFDE TOONEEL.

GRIET, LOBBRIG.

LOBBRIG.
WEl, Grietje, binje zulk een haan?
Wel, van wanneer woey jou dat aan?
GRIET.
O Lobbrig! 'k was het al myn leeven,
Ik heb al menig klucht bedreeven.
Maar al de vrouwtjes van onze aard,
Die dienen wel by een vergaard;
Doch, maar die voogd zyn van haar mannen.
Men moet terstond de krygsraad spannen,
En eens beraamen wat voor straf,
Dat men voor Neeltje lif je laf
Het best keurd. 'k Zalje, zonder draalen,
De buurt straks over end gaan haalen.

Griet klopt aan de huizen van de onderstaande Personagies, en komt yder uit met een byzonder gereetschap in de hand.

TWAALFDE TOONEEL.

MAAYKE, FOKEL, LUITJE, LYSBETH, GRIET, LOBBRIG.

MAAYKE, *met een kan in de hand.*
GEbuurtje, wat is jou begeer?
FOKEL, *met een haspel.*

Wel, Grietje; binje daar al weêr.
Met Lobbrig?

LUITJE *met een Schrobber.*

Mag ik jou wel vraagen.
Wat dat 'er ſcheeld?

LYSBETH *met braaywerk.*

Wat mag jou jaagen
Tot mywaarts, Buurwyf? ja, 'k vertrouw,
Dat lichtelyk jou broeders vrouw
Wil kraamen, dan hebje ons van nooden.

GRIET.

O Neen! 'k had jou dan wel ontbooden
Met Teuntje. Maar kom voegje by
De bak; hoor wat de reden zy.
Ons Sekſe heeft men onderwonden
Te hoonen, ja op 't hoogſt geſchonden,
En zou men lyden deze hoon?
By gorkum, neen! wat myn parzoon
Belangt, ik zweer my zo te wreeken;
Dat al de ſtad daar van zel ſpreeken.

MAAYKEN.

Maar, Grietje, zeg wie deê het jou?

GRIET.

Jan Smit, die altyd ſlaat zyn Vrouw,
En tegen niemand aârs durft vechten.

FOKEL.

Jan Smit, dat is een knecht der knechten!
Nou hy zen Neeltjes mooije goed
Heeft opgeſnapt, ſlaat hy heur: bloed!
't Moeſt my niet beuren.

LUITJE.

Wil niet ſpreeken
Van zyn opſnappen, 't is een teken
Dat Neeltje maar een Slapſcheet is.
Was zy, gelyk 't behoord, gewis
Zy zou dan de enden zamen houwen.
Voorwaar het is de pligt der vrouwen,

Wan-

Wannèer de man de baas zo ſpeeld.

LYSBETH.

Natuur heeft heur ſchynt misgedeeld
Met moet, om eens een kans te waagen.
Ik moet haar zeper noch beklaagen!

LOBBRIG.

Wat zal men dan hier in nou doen?
Ik moet weer haaſt naar huis toe ſpoên,
Ik durf niet heel lang hier verbeijen,
Ik vrees men kinders mogten ſchreijen.

GRIET.

Maar datmen heur eens deed ontbien.

FOKEL.

Maar, Grietje, wat zou dit bediên?

MAAYKE.

Men moeſt heur 't leed te vooren leggen,
En, waar dat het op ſtond, eens zeggen,
Datmen niet meer goed vinden kan
Dat zy ſubjećt blyft aan haar man,
Maar datze tand weêr bied, en dwingen
Hem om een andre deun te zingen,
Of datmen haar gelykerhand
Straks uit ons loflyk gild verband.

GRIET.

Wel aan, ik ben daar meê te vrede.

LOBBRIG.

En ik voor my, ik ſtem dit meede.

LYSBETH.

Ik geefje meê daar toe myn woord.

LUITJE.

Ik wil geen breekſpul zyn.

FOKEL.

Vaar voort.

Hoe eer hoe liever, met je zaaken.

LYSBETH.

Maar, wie zel hier een aanvang maaken?

LUITJE.

Wel, buurvrouw Fokel, want zy ziet
Zo wat aanzienlyk.

FOKEL.

'tVoegt me niet,
En Lobbrig zel dat beter klaren,
En 't allerbest onze eer bewaren.

LOBBRIG.

Is daar zo veel aan vast; 'k meen neen,
En ben daar heel wel meê te vreên,
En ga heur aanstonds by ons haalen.

GRIET.

Wel ja, waar toe dus lang te draalen?

Lobbrig klopt aan Neeltjes huis.

DARTIENDE TOONEEL.

NEELTJE, LOBBRIG, GRIET, FOKEL, MAAYKE, LUITJE, LYSBETH.

LOBBRIG.

DAg, Neeltje,

NEELTJE.

Lobbrig, goeijen dag.
Maar, mag ik jou eens zien?

LOBBRIG.

Maar, mag
Ik jou wel eens een woordje spreeken?

NEELTJE.

Wel ja je, wat zou jou gebreeken?

LOBBRIG.

Zo bid ik, kom eens voor de deur.

NEELTJE.

Kom liever binnen.

LOBBRIG.

'k Heb iet veur,

Dat

Dat hier moet op de ſtraat geſchieden,
En in prezenſy van deez' lieden.

NEELTJE.

Wat mag dat weezen?

LOBBRIG.

Hoor, en weet;
Men heeft verſtaan, met harteleet,
Dat jou Man Jan, dien Eervergeeten,
Van plicht noch van manier wilt weeten,
Dat hy jou vaak de rug eens ſmeert,
En datje jou gants niet verweerd.
Dit ſtaat ons langer niet te aanſchouwen.

NEELTJE.

Wat raad?

LOBBRIG.

Je zoud met hem ontrouwen,
Of zo je dit niet aan mogt ſtaan,
Moeſt jy voor 't minſt fraay wederſlaan.

NEELTJE.

Dat kwam men my noch mimmer leeren,
En ook zou ik dat niet begeeren,
Ik maakten 't licht noch eens zo kwaad.
Geen deugdzaam wyf haar man beſtaat
Te ſlaan; ook zou het gants niet voegen.
Men moet de mans in als vernoegen,
Dit 's onze pligt.

LOBBRIG.

En 't voegt een man
Zen vrouwtje, waar hy mag of kan
Met goed fatzoen te reſpekteeren,
Ja ſtaâg haar als een afgod te eeren,
(Gelyk men ziet van buurman Kryn)
Vermits het zwakke vaatjes zyn,
En vaak al heel veel moeten ly'en,
Geen Wyveſmyter zel bedy'en.

NEELTJE.

Te ſcheiden vind ik ongeraân;

Die

Die dat deê, is 't nooit wel gegaan,
Dies ik bereid ben te verdraagen,
Al wat hy doet.

GRIET.

Haal dan weêr slaagen.
Ik barst van spyt. Foey, schaamje wat,
Zo 't myn man waar, ik zweer je dat,
Hy zou hier onder deur.

FOKEL.

'k Zou 't houwen
Met jou. Foey, Schandvlek, van de vrouwen.

NEELTJE.

Wat zel ik doen? het is een man;
Die jy, noch ik niet over kan.

GRIET.

'k Wou hy hier waar, ik zweer 't zou blyken,
Of hy, of ik het zeil zou stryken.
Ik vloog hem aanstonds in 't gezigt,
En klopte hem wel warm en dicht.
'k Zou hem de neus uit 't bakkus byten,
En die weêr in zen trony smyten,
En neemen zo voor jou de wraak.
Laat hy vry zyn een booze draak,
Ik zal een brazaliskus weezen.
Geen man heeft my noch ooit doen vreezen,
Noch nooit geen man myn meester was;
Ik leê het ook niet op dit pas.

NEELTJE.

Maar dit zyn al maar viezevaazen;
Men kan geen man zo licht verbaazen,
Zo ik te doen had met een vrouw,
'k Zweer ik myn end wel houwen zouw.
Maar 'k vrees zyn handen en zen voeten,
Waar meê hy my somtyds komt groeten.

LOBBRIG.

Ja wel, je bent een schoon fatzoen.
Maar, wat zelje hier in dan doen?

NEELT-

NEELTJE.

'k Zeg alles met geduld verdraagen.

GRIET.

Wel, 'k wens je dan de huid vol slaagen,
Jou dingen zyn hier afgedaan.
Jou Lamgat, wil van hier voort gaan,
'k Zou my licht aârs aan jou vergrypen.

VEERTIENDE TOONEEL.

GRIET, LOBBRIG, FOKEL, MAAYKE, LUITJE, LYSBETH.

GRIET.

JA wel myn zinnen zyn aan 't gypen.
'k Zeg noch, 't is onverdraagelyk.
Wat krak is dit voor 't Vrouwe Ryk?
Maar zal men dit, met goeije zinnen,
Dus aanzien, en niet wat beginnen?

FOKEL.

Wel, Grietje, 't schynt 't is dus heur zin.
Ik loof ze moet het vrouwvolk, in
Moscovien of Poolen, slachten,
Die heur al heel gelukkig achten,
Als heur heur man slaat. Maar, ik acht,
Wyl ik daar niet ben voortgebragt,
Dat ik wel van geluk mag roemen,
Want ik zou deze mode doemen.

LOBBRIG.

Ik ben ook meê van dat verstand,
En ik vervloek wel haast dat land.

MAAYKEN.

En noch zo zouden ons die snaaken,
Op 't Schouwburg trachten wys te maaken,
Dat men een vrouw betemmen kan
Met wiegen. Maar, ik wou my man

My

My maar een reis begon te wiegen,
Ik zou bewyzen dat zy 't liegen.

LOBBRIG.

Het is bedroefd, dewyl zy ziet
Datmen haar helpen wil, zy 't niet
Begeerd.

FOKEL.

Maar, wat helpt al dit praaten?
't Is beſt dat wy haar loopen laaten.
Men fluit vergeefs (zo zeit Peet Hil)
Wanneer het paerd niet piſſen wil.

GRIET.

Ik wou hy my eens kwam te ontmoeten,
Ik zou myn luſt eens aan hem boeten:
Ik moet eens om een lugje gaan,
Miſſchien zo tref ik hem wel aan.
Gebuurtjes, 'k wens jou wel te vaaren,
Wy zullen flus eens weêr vergaaren.

VYFTIENDE TOONEEL.

LOBBRIG, MAAYKEN, FOKEL, LUITJE, LYSBETH.

LOBBRIG.

Maar, Maayken, heb je ſmokkelbier,
Dat vers is?

MAAYKE.

Lekker, kom eens hier,
En proef.

LOBBRIG.

Ik heb al dorſt gekreegen.
Kom, wil je meê?

FOKEL.

'k Heb daar niet tegen.

LOBBRIG.

En Luitje.

LUITJE.

'k Zal ook met je gaan.

LYSBETH.

En ik volg meê al achter aan.

Alle tot Maaykens binnen.

ZESTIENDE TOONEEL.

JAN *en* KEES *de een in des anders kleêren.*

KEES.

JA wel, ik zeg het zonder liegen,
Men zou de droes dus wel bedriegen,
Je lykt me zeker nu zo wel,
Al ſtakje zelver in myn vel.
'k Dacht niet dat dit jou zo zou paſſen.

Kees maakt zyn Pothuis open.

JAN.

Ik hoop dat varken wel te waſſen.
Dat jy... Maar, 'k zwyg. Ik wou ze hier
Al was; 'k verlang na dat plaizier,
En voel myn handen dapper jeuken,
Om heur eens fray de rug te beuken.

KEES.

Maar kryg jy de onderlaag, och! Jan,
Wat raadgong jou, en my dan an?
Je moet je zeper dapper houwen.

JAN.

Maar, wilt me dat ſlegts toevertrouwen.

KEES.

Zy is een vogel, eer je 't weet
Heb jy een brui weg.

JAN.

Niet een beet!
Wil jou maar ſlegts in tyds verſchuilen?

KEES.

KEES.

Hou daar, daar zyn twee ouwe muilen,
Lapt daar wat aan, daar 's niet verbeurt
Verknolje die.

JAN.

Maar, Kees, jy ſteurt
Onze aanſlag wel met dit lang blyven.
Maak jou van hier...

KEES.

Zacht, wil niet kyven.
Ik ga; maar klop 'er wakker op.

JAN.

Ik ſla je ſtrak wel voor de kop.

ZEVENTIENDE TOONEEL.

JAN *in 't Pothuis.*

WEl aan, ik voeg my in de winkel.
Kom, ſpanriem, kurkbien, en klopſchinkel,
Elk toon nu wat hy heeft geleerd:
Die 't beſte kan word 't beſt geëerd;
Gy moet me helpen als gezellen;
Ik zal ze fraay in order ſtellen.
Wat haalt een menſch ook op zen lyf,
Om 't temmen van een nikkers wyf.
't Verdriet me, waar of zy mag blyven?
Kom, 'k mag met jou men tyd verdryven,
O nobele virgini blaân.

Hy ſtopt een pyp met Tobak.

En eens een pypje ſtoppen gaan,
Het geen me beter nu zel ſmaaken,
Als 't beſt dat kok oom toe kan maaken.
Het trekt de dampen uyt het brein,
En maakt ons het verſtand weêr rein;
En gy, o edelſte der dranken!

De

De rechte Medicyn der kranken,
Gy tart het allerbeſt banket,
Dat ooit op tafel wierd gezet?
Ja, 'k durf dat, zonder misſlag roemen,
En 't beſt, dat in ons land is, noemen.
Voorwaar het ſmaakt als koek zo zoet,
Ik ben verſlingerd op dat goed,
En zou myn laatſte duit verdrinken.
Maar, daar komt Griet, nou zel 't rinkinkken
Eerſt aangaan. Seldrement! ſta vaſt.

ACHTIENDE TOONEEL.

GRIET, JAN *in 't Pothuis.*

GRIET.

EI! ziet hier zit men Hangebaſt,
Wie dat voor my de koſt moet winnen.
Maar, hey! wat zel hy nou beginnen?
Zit gy dus leeg en kykt, Schavuit?
Dat 's fraay.

JAN.

He!

GRIET.

He je gat toe, Guit.

JAN.

O! zy begint, 't zal nou wel komen.

GRIET.

Wat droes of hy heeft voorgenoomen?
Hoe! werk je niet als ik uit ben?
Wat zeg je?

JAN.

Dat 'k niet werken ken,
'k Ben moe.

GRIET.

Ja lui, wil jy licht zeggen.
Kom 'k moet de bull'pees weêr eens leggen
Om jou verſtramde lamme leên:
Ik zal jou zo terſtond, zo 'k meen,
Wel willig, en weêr gaauwer maaken.

Griet binnen.

JAN.

Maar, hoe of deze koek zel ſmaaken?

GRIET *weêr uit komende met de bull'pees.*

Zie daar de Bull'pees myn geweer,

Griet zet de hoed van Jan op haar hoofd.

Dus lyk ik Pallas met haar ſpeer,
Uw hoed kan me een Helmet verſtrekken,
Nu 'k luſt heb om te veld te trekken.
Dat 's een...

JAN *haar ſlaande met de Spanriem.*

Dat 's twee, dat 's drie, dat 's vier.

GRIET.

Wel, Man, hoe duiker heb ik 't hier?
Hoe! jy me ſlaan! 't eerſt van uw leeven!

JAN.

Kom ik moet jou noch bet wat geeven.
Sa! Spanriem, toon hier eens je kracht.

GRIET.

Men alderliefſte Keesje, zacht,
Hou op, ik bid jou om genaden.

JAN *al ſlaande.*

Een beetje klop dat kan niet ſchaaden.

GRIET *knielende.*

Och! och! je ſchend men hiele lyf.
'k Bid, denk doch, dat ik ben jou wyf,
Jou eige vleiſch en bloed, helaaſy!

JAN.

En ik jou man en voogd; Temtaaſy.

Kom,

Kom, dans eens naar de nieuwe zwier.

GRIET *opstaande, terwyl Jan haar slaat.*

Oey! oey!

JAN.

Geef nou die Bull'pees hier;
Die ik zo meenigmaal moest proeven.
Ga nou weêr al de buurt door snoeven,
Dat gy men voogd zyt. Maar, kom an,
Eens door myn beenen heen.

GRIET.

Maar, Man,
Ik bid je, weest...

JAN.

Durf jy noch spreeken?
'k Zal jou de kop aan stukken breeken.

Zy kruipt onder zyn beenen deur, en hy gaat op haar zitten.

Kyk, vrinden, wat een vreemde zaak,
Hier zit Sint Joris op den draak.
Leg stil, en wil u niet beweegen,
Maar, luisterd naar myn reên ter deegen.
Zweert straks hier by de droes, waar dat
Wel eer een vrouwe hoofd op zat,
En by de kwaadste van de wyven,
Daar de historien van schryven,
Dat jy me zult gehoorzaam zyn,
En nooit by Maay, of scheele Tryn
Meêr loopen; noch ooit iets beginnen,
Dat stryd met myn oprechte zinnen.

GRIET.

Sla my vry dood, zo 'k anders doe.

JAN.

Hoe na ben jy jou leeven moê,
Nou jy me moet gehoorzaam weezen?
Maar, wakker, nou eens op gereezen.

Ik moet eens zien of jy jou woord
Wel houwen zult; kom blaas me voort
Eens op. Dus moetmen wyven temmen.
Zy blaaſt op, en hy geeft haar een kinnebakſlag.
De Spanriems ſlaagen moeten klemmen,
Doen zy niet, Wyf?

GRIET *heel beleeft neigende.*
Ja, liefſte Kind.

JAN.
Maak maar dat jy niet weêr begint.

GRIET.
Neen, Bekje, 'k zal me dat wel wachten,
En dienen jou by daag en nachten.

JAN.
Wel aan; haal me eens een kanne bier:
Maar, kom me daatlyk weder hier.

GRIET *gaande in't huis van Maayke.*
Ik zel, myn Hartje.

NEGENTIENDE TOONEEL.

KEES, JAN.

KEES.
SEldrementen!
Wel, Jan, je bent een vent der venten,
En waard men jou in goud beſlaat.
Ja wel, men allerbeſte Maat,
Hoe zel ik my hier dankbaar toonen?
En jou dees goeije dienſt beloonen?

JAN.
'k Heb eer genoeg, en loon vol op,
Nu ik jou wyf heur dolle kop
Getemd zie, en gebragt tot reden,
Kom, laaten wy ons weêr verkleeden,

En draag je voort gelyk een man,
En neem nou de voogdyſchap an.
Jy hoeft je wyf nou niet te vreezen,
Het ſmeerzel van de bullepeezen,
En Spanriems oly, is goe raad,
Dat jou nou maar te onthouden ſtaat.

KEES.

Ik zweer gy zult nou niet meêr hooren,
Dat my men wyf zal ringelooren.

JAN.

Maar, maaken wy ons hier van daan.
Jou wyf is eens om bier gegaan,
Zy komt voort weer. Zy moſt niet merken,
Dat gy deez' kuur my uit liet werken,
Of al jou rippetaſy lag
Weer neer, gelyk zy eertyds plag.

KEES.

Nooit zag ik beter kuur bedryven,
Kom, Doktor, van de kwaaije wyven,
Ik volg in alles nou je raad.

TWINTIGSTE TOONEEL.

FOKEL, GRIET, LOBBRIG, MAAYKE, LUITJE, LYSBETH. *Alle uit het huis van Maaike.*

FOKEL *Griet vaſthoudende.*

MAar, hoor eens.

GRIET.

'k Durf niet, Krelis ſtaat
En wagt.

LOBBRIG.

Kan dit zo ras verand'ren?
Wanneer wy flus noch by malkand'ren

Vergaderd waaren, toen ſcheen jou
Geen droes te kwaad te zyn, en nou
Sta jy hier als piet ſnot te kyken.

GRIET.

Dat loof ik wel?

MAAYKE.

Het zou ſchier lyken
Dat jy heel bent getransſubmeert,

LUITJE.

Ja, 't blaadje ſchynt wel omgekeerd.

LYSBETH.

'k Maak liever vreden met myn Jorden,
Eer 't ook miſſchien men beurt mogt worden.

GRIET.

Ja, Lysbeth, 'k zou je dat ook raân.
'k Wou ik dit ook eer had gedaan.
Geen huisgezin kan ooit beklyven
Als man en vrouw te zaamen kyven:
Die twee die moeten zyn als een,
En in al 't geen zy doen gemeen,
Den een des anders eer bewaaren
De man in 't zyn, de vrouw in 't haaren
De meeſter zyn; en zo 'er iet
In 't heym'lyk tuſſchen heur geſchied,
Men moet daar met geen aâr van ſpreeken.

NEELTJE *over haar deur komende.*

Hier zel de droes de Paſſy preeken!
Ja wel, de waereld loopt op 't end,
En 't rad ſchynt heel en al gewend,
Hoe wel ſchynt zy een van de vroomen.

LAATSTE TOONEEL.

KEES *en* JAN *elk weêr in zyn eigen gewaad*, GRIET, NEELTJE, FOKEL, LOBBRIG, MAAYKE, LUITJE, LYSBETH.

GRIET.

Och! och! ik zie men Man daar koomen.
GRIET *beleefd nygende, geeft hem de kan.*
Gen dag, Kornelis Koerten; Lief,
Heb jy hier meê nou jou gerief?
Of kan ik je noch verder dienen?
Gebiê maar.

KEES.

Wel, dat zou ik mienen.
'k Wil dat je voort, dat wy het zien,
Voor buurman Jan, valt op je knien,
En bid al 't geen je hebt misdreeven,
Of hy je dat nu wil vergeeven.

GRIET *knielende.*

Zie hoe ik jou geboden eer.
Jan buur, 'k val voor je voeten neêr,
Gong ik jou naam of faam ooit krenken,
Ik bid, wil daar niet aan gedenken:
Of zo ik jou flus heb verstoord,
En sprak ik een onhebb'lyk woord,
Ik heb berouw en groot leetwezen,
Het zal niet meêr geschien na dezen.

JAN.

Rys, Buurvrouw, 'k denk daar niet meer aan,
'k Vergeef je 't geen je hebt misdaan.
Dat 's een geteemt. 'k wil meê bedaaren,
En met men vrouw voort al myn jaaren
In vreê doorbrengen: want, ik zie 't,

Al dit geweld dat deugd gants niet.

Jan kust zyn Vrouw.

Wel, Wyfje, 'k sluit hier meê de vreden,
Wat zegje, Kind?

NEELTJE.

'k Heb duizend reden
Om bly te zyn, myn lieve Man,
Nou ik je weêr behaagen kan.

LOBBRIG.

'k Wil met men Man ook vreede sluiten,
En bannen alle twist daar buiten.

FOKEL, MAAYKE, LUITJE, LYSBETH,
te gelyk.

En ik volg meê dit zelfde spoor,
Dus komt men 't vrouwe temmen voor.

EYNDE